

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **D. T. N.**, zast. Mgr. Ing. Duy Le Duc, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 7. 2019, č. j. CPR-17156-3/ČJ-2019-930310-V244, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 10. 2019, č. j. 1 A 45/2019 - 19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 23. 7. 2019, č. j. CPR-17156-3/ČJ-2019-930310-V244, zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20. 3. 2019, č. j. KRPA-316386-26/ČJ-2018-000022-SV, kterým správní orgán I. stupně žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložil správní vyhoštění, stanovil dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 3 roky, a stanovil žalobkyni dobu k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů. Žalovaná v rozhodnutí o odvolání konstatovala, že byl jednoznačně prokázán dlouhodobý a vědomý pobyt žalobkyně na území České republiky bez víza, přičemž ta současně nerespektovala

dříve vydané pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o jejím vyhoštění, čímž opakovaně porušovala zákon o pobytu cizinců. Žalovaná dále posoudila podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců přiměřenost rozhodnutí správního orgánu I. stupně a podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců také přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Konstatovala, že ačkoliv se v případě rodinných vazeb žalobkyně, jejího partnera a potomků jedná o reálně fungující rodinu, nic jí nebrání, aby se všichni rodinní příslušníci přesunuli na území státu, jehož jsou státními občany, případně na území jiného státu, kde budou mít povolen pobyt, přičemž v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 Azs 70/2015 - 35. Současně zdůraznila, že pokud žalobkyně rozšířila rodinu o dalšího potomka, tj. dceru narozenou dne 4. 7. 2018, za situace, kdy byla budoucnost jejího pobytu na území České republiky nejistá, musela počítat s možností vyhoštění. Žalovaná doplnila, že ani nezletilý syn žalobkyně nedisponuje žádným pobytovým oprávněním, je tak v jeho zájmu, aby nebyl vystaven nejisté budoucnosti na území České republiky. Dále konstatovala, že nezletilá dcera žalobkyně není v České republice dostatečně integrována, přičemž oba partneři mají ve vlasti své rodinné příslušníky a v návratu jim nebrání žádné objektivní překážky. Nedojde proto k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Současně žalovaná vzhledem k závažnosti protiprávního jednání uvedla, že žalobkyně na území České republiky bez pobytového oprávnění pobývala dlouhodobě, aniž by k legalizaci svého pobytu učinila nějaká opatření. Žalovaná následně konstatovala, že žalobkyně na území České republiky nemá vytvořeny žádné další vazby, neovládá český jazyk a pohybuje se zejména ve vietnamské komunitě, což svědčí o závěru, že se sama v hostitelské zemi dostatečně neintegrovala. Z těchto důvodů v posuzovaném případě převážil veřejný zájem na vyhoštění žalobkyně nad zájmem na zachování jejího soukromého a rodinného života.

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 1. 10. 2019, č. j. 1 A 45/2019 - 19, zrušil rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Konstatoval, že při posuzování přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění je nutno vycházet z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle této judikatury je v posuzovaném případě potřeba vyhodnotit určitá kritéria, na základě kterých správní orgán posoudí vzájemný vztah zájmů jednotlivce a státu. Přiměřenost rozhodnutí o vyhoštění žalobkyně je dále potřeba posoudit také podle § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Městský soud následně zdůraznil, že i když žalobkyně nedisponovala žádným pobytovým oprávněním, nelze přehlížet skutečnost, že žila ve společné domácnosti se svým partnerem a dvěma nezletilými dětmi, které se na území České republiky narodily a strávily zde svůj dosavadní život. V posuzovaném případě je přitom zřejmé, že by společně s žalobkyní musela vycestovat celá její rodina. Současně je třeba zohlednit čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Uložené opatření spočívající ve vyhoštění žalobkyně a zákazu vstupu na území členských států Evropské unie v délce 3 let městský soud posoudil vzhledem ke všem okolnostem případu jako příliš přísné. Následně uzavřel, že žalovaná nezjistila dostatečně skutkový stav věci, nezabývala se tak ani všemi relevantními okolnostmi případu, mezi které patří mimo jiné stupeň integrace nezletilého syna žalobkyně v České republice, možnosti žalobkyně postarat se o svou rodinu ve své vlasti, případně možný zásah do vztahu nezletilého syna žalobkyně s jeho otcem.

pokračování

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Proti tomuto rozsudku podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost. V ní namítla, že městský soud při posuzování věci nevzal v potaz veřejný zájem na vyhoštění žalobkyně za situace, kdy nerespektovala pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o jejím vyhoštění a rozšířila svou rodinu o dalšího potomka. Uvedené platí tím spíš, když žalobkyni i jejímu partnerovi muselo být zřejmé, že v České republice nebudou moci zůstat. Žalobkyně tak vědomě a dlouhodobě porušovala právní předpisy, z čehož plyne, že ve skutečnosti neměla zájem na integraci v České republice a dodržování jejích právních předpisů. Stěžovatelka dále namítla, že se všemi relevantními okolnostmi případu zabývala, přičemž zhodnotila také zájmy nezletilých dětí žalobkyně. Konstatovala, že každé nezletilé dítě lze považovat za zranitelné, tento závěr však neznamená, že by jim cokoli bránilo společně se svou rodinou vycestovat a přizpůsobit se odlišnému prostředí. Doplnila, že nezletilý syn žalobkyně vyhoštěn nebyl, nemůže tak proto dojít k zásahu do jeho vztahu s otcem. Podle stěžovatelky návratu do země původu rodině žalobkyně nebrání ani kulturní a sociální prostředí, protože se po dobu pobytu v České republice pohybovala prakticky výlučně ve vietnamské komunitě. Ve vlasti žalobkyně se také nachází její sestra a rodinní příslušníci jejího stávajícího partnera, jejichž pomoci může využít. Stěžovatelka dále uvedla, že návrat do vlasti rodině umožní žít plnohodnotným životem, přičemž žalobkyně by zde také mohla nastoupit do zaměstnání. Je však již na rodině samotné, jak si své poměry uspořádá. Návratu do země původu pak nebrání žádná objektivní překážky a podle stěžovatelky je zcela běžným a rozšířeným jevem, pokud rodiny se svými i částečně integrovanými dětmi odcestují do jiné země. Stěžovatelka uzavřela, že dostatečně zjistila skutkový stav věci. Městský soud nadto vyjádřil podle stěžovatelky nesrozumitelný závěr, že přijaté opatření spočívající ve vyhoštění žalobkyně je příliš přísné, zároveň však stěžovatelce vytkl, že nedostatečně zjistila skutkový stav věci pro vydání napadeného rozhodnutí. Současně městský soud nevymezil, jestli za přísné považuje samotné rozhodnutí o vyhoštění žalobkyně, nebo jeho délku.

[4] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanoveními § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[6] Stěžovatelka v kasační stížnosti označila důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení“. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový

stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[8] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“.

[9] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[10] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců „rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“

[11] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“

[12] Nejvyšší správní soud nepochybně uznává závažnost protiprávního jednání žalobkyně, avšak současně podle jeho názoru není možné pominout skutečnost, že žalobkyně žije ve společné domácnosti s nezletilými dětmi, které se narodily v České republice a strávily zde celý svůj dosavadní život. Nezletilý syn žalobkyně navštěvoval předškolní zařízení a je již ve věku nástupu do základní školy. Nelze proto vyloučit, že si v České republice již vytvořil nejrůznější sociální vazby a zemi považuje za svůj domov.

[13] Stěžovatelka dále namítla, že každé nezletilé dítě lze považovat za zranitelné, to však samo o sobě nevylučuje možnost rodiny s takovým dítětem vycestovat, což je současně zcela běžným jevem. Ačkoli se lze s námitkou stěžovatelky obecně ztotožnit, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že rozhodnutí o vyhoštění žalobkyně je autoritativním rozhodnutím správního orgánu, kterým žalobkyni ukládá povinnost vycestovat z území hostitelského státu. Nelze proto pomíjet dopady správního vyhoštění žalobkyně nejen na ni samotnou, ale též na zbylé členy její domácnosti. Výše uvedené pak platí tím spíše za situace, kdy je v posuzovaném případě pravděpodobné, že nezletilý syn žalobkyně byl v České republice alespoň částečně integrován, což ostatně stěžovatelka nepopírá.

[14] V posuzovaném případě je dále zřejmé, že v případě vyhoštění žalobkyně zbývají jejímu partnerovi a dětem dvě možnosti. Předně mohou setrvat na území České republiky. V takovém případě by však byla rodina od žalobkyně dlouhodobě odloučena, což by s ohledem na věk obou nezletilých dětí mohlo mít značné následky. Ostatně sama stěžovatelka konstatovala, že je v nejlepším zájmu obou nezletilých dětí, aby vyrůstaly v péči své rodiny včetně jejich matky. Pokud by se však partner žalobkyně rozhodl i s oběma dětmi společně s žalobkyní vycestovat, byly by nuceně vytrženy z prostředí, do

pokračování

kterého se narodily a vyrůstaly. Obdobné závěry pak Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 7. 12. 2017, č. j. 1 Azs 376/2017 - 26.

[15] Ohledně námitky, že se rodina žalobkyně po dobu pobytu v České republice pohybovala prakticky výlučně ve vietnamské komunitě, Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedené závěry stěžovatelka nepodložila žádnými relevantními podklady. Usoudila tak jen z pohovoru s žalobkyní, který byl veden ve vietnamském jazyce, a skutečnosti, že se rodina převážně zdržuje ve vietnamské komunitě. Stěžovatelka sice připustila, že obě děti mohly být na území České republiky částečně integrovány, následně však nijak neposoudila, jaké dopady by pro ně mohlo mít vycestování rodiny za situace, kdy dosud žily v odlišném sociálním a kulturním prostředí. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s městským soudem uzavírá, že ani tuto skutečnost stěžovatelka dostatečně neposoudila.

[16] Výše uvedené platí také pro závěr stěžovatelky, že návrat žalobkyně do vlasti umožní její zapojení do pracovního procesu a zvýšení šance na plnohodnotný život celé rodiny. Stěžovatelka se totiž již dále nezabývala možnostmi, jaké by žalobkyně stran tvrzeného zaměstnání mohla mít, a to například v případě, kdyby do země přicestovala pouze se svými nezletilými dětmi. Ze správního spisu přitom vyplývá, že žalobkyně je finančně závislá na svém partnerovi, sama pečuje o děti a řídí chod domácnosti, což nevytváří příznivé podmínky pro získání zaměstnání v zemi původu. Stěžovatelka tak byla povinna zabývat se důkladněji situací rodiny žalobkyně včetně toho, zda by byla žalobkyně schopna postarat se v případě vycestování o děti samostatně, a to zejména (nikoliv však výlučně) v materiální rovině, případně zdali by toho byl schopen její partner. Dále byla stěžovatelka povinna uvážit, jaké by byly v případě vycestování žalobkyně možnosti jejího kontaktu s dětmi, a zda by bylo jejich odloučení trvalé, nebo pouze dočasné. Z odůvodnění rozhodnutí stěžovatelky však takové hodnocení nevyplývá.

[17] V případě žalobkyně je tedy třeba nalézt spravedlivou rovnováhu mezi zájmem státu na jejím vyhoštění na straně jedné a zájmem samotné žalobkyně i jejích rodinných příslušníků na realizaci práva na rodinný a soukromý život na straně druhé, a to také se zohledněním nejlepšího zájmu nezletilých dětí. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s městským soudem uzavírá, že stěžovatelka nedostatečně posoudila, jaké dopady bude mít vyhoštění žalobkyně na její soukromý a rodinný život, zejména pak na rodinné vazby s partnerem a nezletilými dětmi, a také na nejlepší zájmy obou dětí.

[18] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou stěžovatelky stran nesrozumitelnosti závěru městského soudu o přísnosti přijatého opatření. Městský soud stěžovatelce v odůvodnění zrušujícího rozsudku vytkl, že nezjistila dostatečně skutkový stav věci, resp. nedostatečně posoudila relevantní okolnosti případu stran zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Konkrétně konstatoval, že se stěžovatelka nezabývala kritérii, která pro takové posouzení vymezila judikatura Evropského soudu pro lidská práva a zákon o pobytu cizinců, přičemž zdůraznil také čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Zmínka o přílišné přísnosti správního vyhoštění v délce tří let byla učiněna ve vztahu k takto neúplným skutkovým zjištěním, která neumožňují uvedené rozhodnutí vydat do doby, než bude tento nedostatek odstraněn.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný ani nepřezkoumatelný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s. tedy nebyly naplněny. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyni, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, Nejvyšší správní soud toto právo nepřiznal, neboť její zástupce v dané věci neučinil žádný úkon právní služby; žalobkyni tak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu